

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Faisala Hussieniho v právní věci žalobkyně: **E. Z.**, zastoupená JUDr. Petrem Navrátillem, advokátem se sídlem Brno, Joštova 138/4, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, sídlem Praha 3, Olšanská 2, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 3. 2025, č. j. 34 A 36/2024 - 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádnému z účastníků **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 27. 6. 2024, č. j. KRPB-58234-25/ČJ-2024-060026 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), byla žalobkyni podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále též jen „povinnost opustit území“) nejpozději do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Povinnost vycestovat byla z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně vyhodnocena jako přiměřená. Žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 10. 2024, č. j. CPR-40698-3/ČJ-2024-930310-V223, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu, kterou krajský soud nadepsaným rozsudkem zamítl. V odůvodnění svého rozsudku uvedl, že správní orgány vycházely ze zjištění, že žalobkyně dlouhodobě pobývá na území České republiky bez platného pobytového oprávnění. Posoudily rovněž přiměřenost zásahu do jejího soukromého a rodinného života dle § 174a zákona o pobytu cizinců a dospěly ke správnému závěru, že uložení povinnosti opustit území představuje nejmírnější opatření, které nepůsobí nepřiměřený zásah do její právní sféry. Žalobkyně namítala zejména nesprávné posouzení

dopadů do jejího soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) s tím, že v České republice žije převážnou část života, studuje zde střední školu, je integrována do místního prostředí a vazby na její rodinu v Turecku jsou oslabené. Podle ní správní orgány neprokázaly, že by v Turecku disponovala reálným zázemím, a závěr o přiměřenosti uloženého opatření je proto nedostatečně odůvodněný. Krajský soud konstatoval, že správní orgány zohlednily všechna kritéria přiměřenosti včetně délky pobytu žalobkyně, její rodinné situace, jazykové vybavenosti a aktuálního studia. Závěr o existenci vazeb na zemi původu a o možnosti podpory rodiny v Turecku nebyl shledán svévolným. Krajský soud zdůraznil, že rozhodnutí o povinnosti opustit území nebrání žalobkyni v tom, aby případně znovu požádala o pobytové oprávnění. Nevyhodnotil proto zásah do jejího soukromého a rodinného života jako nepřiměřený a závěry napadeného rozhodnutí aproboval.

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností s odkazem na důvody vyplývající z § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatelka namítá, že správní orgány i krajský soud nesprávně a nedostatečně posoudily přiměřenost zásahu do jejího soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy, zejména s ohledem na kritéria dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Podle jejího názoru nebyly všechny relevantní okolnosti posouzeny *materiálně správně* a závěry správních orgánů jsou nepřezkoumatelné, což krajský soud přehlédl.

[5] Stěžovatelka zdůrazňuje, že na území České republiky žije nepřetržitě od 3,5 let věku, absolvovala zde povinnou školní docházku a aktuálně studuje střední školu. Oproti tomu s prostředím v Turecku není fakticky spojena, neovládá úřední jazyk a nemá tam sociální ani kulturní zázemí. Uvádí, že její vazby na rodinu v České republice jsou zásadní, zatímco s matkou žijící v Turecku není v kontaktu. Dále namítá, že jí nelze přičítat k tíži skutečnost, že její pobyt je formálně neoprávněný, neboť jde o přímý důsledek opakovaně nezákonného postupu správních orgánů v řízení o povolení trvalého pobytu, které vede již deset let. Podle stěžovatelky tyto okolnosti správní orgány i soud pominuly.

[6] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu a navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval splněním všech podmínek řízení, mezi něž patří i přípustnost kasační stížnosti. Přestože kasační stížnost je jako celek přípustná, neplatí to pro všechny uplatněné námitky. Námitky, podle níž stěžovatelka nezažádala svůj pobyt, respektive následný neoprávněný pobyt na území České republiky, z vlastní vůle, přičemž nejprve žádala o mezinárodní ochranu a poté o povolení k trvalému pobytu, což správní orgány i krajský soud opomněly zohlednit, včetně délky pobytového řízení a počet nezákonných rozhodnutí v něm vydaných, stěžovatelka uplatnila až v kasační stížnosti. V žalobě přitom délku řízení o žádosti o trvalý pobyt vztahovala výlučně k obavě z vycestování a podání jiné žádosti o povolení k pobytu s ohledem na možnou nepřiměřenou délku takového řízení. Stěžovatelce nic nebránilo tyto námitky uplatnit již v řízení před krajským soudem. Jedná se proto o námitky nepřípustné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

pokračování

[8] Vzhledem k tomu, že se v dané věci jedná o kasační stížnost proti rozhodnutí ve věci, ve které rozhodoval specializovaný samosoudce, se Nejvyšší správní soud nejprve ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[9] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Konstatoval, že půjde o případy „*rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech, v nichž o žalobě rozhodoval specializovaný samosoudce, přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon; (4) napadené rozhodnutí krajského soudu vykazuje zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[10] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že podaná kasační stížnost je ve své podstatě pouze vyjádřením nesouhlasu s posouzením přiměřenosti zásahu správních rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatelky. Uvedená otázka ovšem v daném případě podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nezasluhuje pozornosti z důvodů ad (1) až (4) kritérií přijatelnosti. Nejedná se o otázku, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, respektive byla řešena rozdílně či vyžadovala provedení judikaturního odklonu; rovněž se nejedná o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky. Jak bude vyloženo dále, krajský soud posoudil případ stěžovatelky zcela v souladu s konstantní judikaturou kasačního soudu, od které není důvod se jakkoli odchýlit. Nejvyšší správní soud tedy neshledal v posuzované věci žádný přesah vlastních zájmů stěžovatelky; důvodům přijatelnosti kasační stížnosti se ostatně stěžovatelka v kasační stížnosti vůbec nevěnovala.

[11] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[12] K namítané vadě, že se správní orgány nevypořádaly se všemi stěžovatelkou vznesenými námitkami, což měl krajský soud přehlédnout, v důsledku čehož je napadený rozsudek nepřezkoumatelný, Nejvyšší správní soud připomíná svou konstantní judikaturu, dle které soudy ani správní orgány nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s podstatou a smyslem uplatněné argumentace (srov. rozsudek ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Podstatné je, aby se správní soud, nebo správní orgán ve svém rozhodnutí věnovaly všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33). Uvedený názor potvrzuje i judikatura Ústavního soudu, dle které soud, nebo žalovaný správní orgán nemusí reagovat na každou jednotlivou dílčí námitku či tvrzení, postaví-li

proti nim vlastní ucelenou argumentaci, kterou logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08). Nejvyšší správní soud navíc ověřil, že se krajský soud podrobně zabýval tím, jak správní orgány odůvodnily dopady rozhodnutí do rodinného života stěžovatelky, přičemž jejich závěry považuje za přezkoumatelné a náležitě odůvodněné. Stěžovatelka nadto neuvádí, jaká konkrétní námitka měla být přehlednuta a sama tvrdí, že se správní orgány „formálně“ všemi okolnostmi zabývaly; svoji situaci však považuje za natolik výjimečnou, že měl být jejich závěr opačný. Je tak zřejmé, že její tvrzení směřují spíše k nesprávnosti závěrů správních orgánů (aprobovaných krajským soudem). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky tohoto soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Takové vady ovšem Nejvyšší správní soud nenalezl.

[13] Přiměřeností dopadů rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území členských států EU podle § 50a zákona o pobytu cizinců do jeho soukromého a rodinného života se Nejvyšší správní soud zabýval již například v rozsudcích ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018 - 35, ze dne 27. 2. 2020, č. j. 8 Azs 351/2018 - 50, nebo ze dne 27. 6. 2022, č. j. 4 Azs 16/2022 - 60. Následně tak učinil rovněž Ústavní soud v usnesení ze dne 31. 3. 2021, sp. zn. II. ÚS 1276/20.

[14] Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 Azs 296/2018 - 35 konstatoval, že „rozhodnutí o povinnosti opustit území je v podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývající na území ČR. Na rozdíl od správního vyhoštění zde totiž nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území ČR po určitou dobu. Dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života tak budou právě s ohledem na absenci zákazu opětovného vstupu na území po určité období méně intenzivní. Samotná skutečnost, že cizinec má na území ČR rodinné vazby tak automaticky nemůže znamenat, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Je tedy třeba posuzovat, zda by vycestování cizince (s ohledem na to, jak složitý je v daném případě návrat cizince do ČR) mohlo nepřiměřeně zasáhnout jeho soukromý a rodinný život. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území však bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR.“ V rozsudku č. j. 8 Azs 351/2018 - 50 Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „v případě vycestování stěžovatele tak dojde po omezenou dobu k zásahu do jeho rodinného a soukromého života, půjde však z hlediska legalizace jeho pobytu o nezbytný a naprosto minimální důsledek jeho protiprávního setrvání na území České republiky.“

[15] Postup správních orgánů i krajského soudu uvedené judikatuře plně odpovídá, přičemž Nejvyšší správní soud nevidí důvod, proč by se od těchto judikatorních závěrů měl odchýlit. Současně platí, že při hodnocení skutkového stavu věci krajský soud nikterak nevybočil z požadavků judikatury vztahující se k pobytu cizinců (viz například rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 42, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004 - 63, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 - 67, a ze dne 27. 1. 2009,

pokračování

č. j. 2 Azs 91/2008 - 66). Lze dodat, že pokud správní orgány dostatečně přihlížely ke konkrétním okolnostem daného případu, pak fakt, že zjištěné skutečnosti nevyhodnotily ve prospěch stěžovatelky, nemá bez dalšího za následek nezákonnost jejich rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014 - 42).

[16] V souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu je i závěr krajského soudu, podle kterého bylo stěžovatelce (jakožto osobě, jež není držitelem žádného platného oprávnění k pobytu na území České republiky) uloženo nejmírnější opatření, které pro ni nemá žádné negativní dopady do budoucna. Poté, co si stěžovatelka vyřídí příslušná pobytová oprávnění, jí nebrání nic v tom, aby se na území České republiky vrátila; rozhodnutím o povinnosti opustit území není nucena dlouhodobě realizovat svůj rodinný a soukromý život mimo území České republiky, přičemž s rodinou, kterou zde zanechá, může po dobu své nepřítomnosti udržovat kontakt prostřednictvím moderních telekomunikačních technologií nebo sociálních sítí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2019, č. j. 1 Azs 384/2019-16).

[17] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že v případě napadeného rozsudku nebylo shledáno žádné pochybení krajského soudu, a jeho rozsudek plně vychází z výše zmiňované judikatury, která je jednotná a ustálená a poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za těchto okolností není dán důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, neboť ta svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Proto byla postupem dle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítnuta jak nepřijatelná.

[18] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, měl by tedy vůči neúspěšné stěžovatelce právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložil. Ze spisu však nevyplývá, že by mu v tomto řízení jakékoli náklady nad rámec běžné administrativní činnosti vznikly. Náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti proto nebyla přiznána žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s., § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 11. prosince 2025

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu

